

Τι είναι η Ασφάλιση στην Πράξη;

Επίκαιρο άρθρο του Μελά Γιαννιώτη

Από το έτος 1964 και μέχρι σήμερα (2017), δηλαδή πάνω από μισό αιώνα, θέλοντας και μη, ψάχνω την σωστή απάντηση, από την θεωρία και την πρακτική, σε κάθε χώρο και χώρα, σύστημα και υλοποίηση του παγκόσμιου Θεσμού των Ασφαλίσεων.

Το μόνο που κατάφερα και για το οποίο είμαι απόλυτα σίγουρος είναι αυτό που φέρεται να είπε ο Σωκράτης της αρχαίας Αθήνας: «εν οίδα ότι ουδέν οίδα»!

Και μπορώ να διαβεβαιώσω ότι όσο περισσότερο αναζητεί κάποιος την ορθή απάντηση, διεθνώς και τοπικώς, τόσο αυτή «τρέχει και απομακρύνεται».

Επομένως «ρευστή και τρέχουσα», ουδόλως στατική, είναι η Ασφάλιση, από πλευράς κατάστασής της.

Για να κατανοηθούν καλά αυτά και από όλους θα επικαλεσθώ την πρόσφατη και καταλυτική δήλωση του Αμερικανού Προέδρου Τράμπ, κατά την επίσκεψη του Έλληνα Πρωθυπουργού Τσίπρα στον Λευκό Οίκο και η οποία δήλωση αφορούσε ερώτηση δημοσιογράφου για την (εσωτερική) Κοινωνική Ασφάλιση στις ΗΠΑ, άρα και εμμέσως στις «σύμμαχες» χώρες αυτής και όσες ρυθμίζονται υπ' αυτής πλανηταρχικώς.

Όλοι –και διεθνώς- άκουσαν από τηλεοράσεως την ζωντανή και αυθεντική απάντηση περί «ανύπαρκτης και νεκρής» εκεί Κοινωνικής Ασφάλισης, αλλά όλοι και παντού, φρόντισαν να κρύψουν, δια της γνωστής και συνήθους μεθόδου του άσφαιρου θορύβου, την αποτυχημένη «μετεξέλιξη» της Ασφαλιστικής «εξέλιξης», που διατυμπανίσθηκε επίσης εκκωφαντικά επί γης, τουτέστιν και δηλαδή, την αποτυχία ασκήσεως στις ΗΠΑ Κοινωνικής Ασφάλισης. Διευκρινίζω και τονίζω ότι εννοώ αυτήν που ο προηγούμενος Πρόεδρος και η Κυβέρνηση των ΗΠΑ ανέθεσαν, «δημοσία δαπάνη» και όλως «Δημοκρατικά», να την ασκήσει η Ιδιωτική Ασφάλιση δια Ιδιωτικών Ασφαλιστικών Επιχειρήσεων και όχι το ίδιο το Κράτος με τα πολύ καλά γνωστά σε μας πτωχευμένα Ταμεία και Οργανισμούς Ασφάλισης, παρά τις ασφαλισ(ρ)ικές εισφορές Εργοδοτών και Εργαζομένων (Εργοδοτούμενων).

Γιατί όμως φέρεται, Προεδρικώς και επισήμως, ως αποτυχούσα και η Ιδιωτική Ασφάλιση στην «μετεξέλιξη» της να ασκήσει Κοινωνική Ασφάλιση στις ΗΠΑ και κατ' επέκταση οπουδήποτε αλλού;

Υπό το φως των νέων και ευρύτερων αυτών «μετεξελίξεων των εξελίξεων», τι είναι, λοιπόν, η Ασφάλιση, σήμερα και στην Πράξη; Μπορεί, μήπως, να περιγραφεί και να δοθεί πραγματικός ορισμός της που θα ισχύει και στα επόμενα έτη ή στους επόμενους...Προέδρους;

Από την τελευταία ερώτηση φαίνεται ότι προσεγγίζουμε την αναζητούμενη απάντηση και την οποία, αν την δούμε συγκριτικά σε βάθος παρελθόντος χρόνου αλλά και γεγονότων στην πάνσοφη ελληνική αρχαιότητα, μέχρι και της πτώσεως του Βυζαντίου στους δυτικούς «Σταυροφόρους», θα βεβαιωθούμε, όπως παρακάτω θα αποδείξω, ότι:

Δεν υπάρχουν αδιέξοδα και ούτε «νεκρές» ή «ελλειπείς» ή «πτωχευμένες» κ.λπ Ασφαλίσεις!

Συμφέροντα, κατά εποχές και καταστάσεις, υπάρχουν μόνον και τα οποία δημιουργούν αδιέξοδα, σκοπιμότητες και σφάλματα, που μετατρέπουν την εκ της φύσεώς της **ασφαλή Ασφάλιση** σε δήθεν ελλειπή, ανεπαρκή, ανύπαρκτη, ή νεκρή και γενικά «σφαλερή», δηλαδή μη ασφαλή, πράγμα αδύνατον ως εκ της έννοιας του ρήματος «ασφαλίζω», που ακολουθεί ερμηνευτικά αλλά και αποκαλυπτικά.

Ο μέγας ελληνοπνευματικός πόλεμος και η αρχική έννοια της Ασφάλισης.

Να δούμε, τώρα, χωρίς προκαταλήψεις και σκοπιμότητες, ποια ήταν η αρχική Ιδέα και ο Σκοπός των Ασφαλίσεων και ποιο ήταν το «**πρέπει**» αυτών, ώστε να καταλήξουμε στο **τι πρέπει να είναι σήμερα η Ασφάλιση** και **όχι πως διαμορφώνεται και αλλοιώνεται συνεχώς**, κατά τις επιδιώξεις των εκάστοτε κρατούντων συμφερόντων, που αυτά διαμορφώνουν την εκάστοτε ψευδή έννοια των Ασφαλίσεων.

Και θα κατανοήσουμε πολλά νεότερα «κόλπα και συστήματα» αν δούμε πρώτα την γραμματική έννοια του ρήματος «ασφαλίζω» και τα παράγωγα αυτού, με πρώτη την έννοια της λέξεως «Ασφάλεια», όπου θα βρούμε δεκάδες διαφορετικές έννοιες της αρχαιοελληνικής και νεοελληνικής γλώσσας, όλες όμως γύρω από την έννοια του αντίθετου του ρήματος «σφάλω» και των πολλών παραγώγων λέξεων αυτού (π.χ «σφάλμα»), όπως μας καθοδηγεί το αρχικό, στερητικής έννοιας, γράμμα άλφα του ρήματος «ασφαλίζω» και δηλαδή «δεν σφάλω», «είμαι ασφαλής», «σίγουρος», «σταθερός» και παρόμοια. Η πιστή τήρηση και εφαρμογή αυτών αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της έννοιας του «ασφαλίζω», χωρίς να είναι επιτρεπτή άλλη ρύθμιση με αποφάσεις άλλων και χωρίς να είναι δυνατή οποιαδήποτε άλλη παρέμβαση από οποιονδήποτε άλλον που δεν συνδέεται άμεσα με την έννοια

...η συνέχεια στην επόμενη σελίδα

και τον σκοπό της πράξεως του συγκεκριμένου ρήματος.

Με άλλα και πλέον κατανοητά λόγια κανέναν δεν περιμένει από κανέναν να τον καθοδηγεί και να του υποδεικνύει, συνεχώς και σε όλη του την ζωή, «*πως δεν θα πέσει στον γκρεμό*», πέραν από το φυσικό αίσθημα αυτοπροστασίας του, που έχουν και όλα τα ζώντα όντα, άγρια και ήμερα!

Αυτή είναι και η ουσιώδης διαφορά της έννοιας του «σφάλω» από την ακριβώς αντίθετη έννοια του «μη σφάλω», δηλαδή του «ασφαλίζω» ή περιφραστικά «κάνω κάτι ασφαλές», που αυτό αναζητώ και δεν το βρίσκω πουθενά σταθερό και διασφαλισμένο.

Κατά τις έρευνες αυτές διαπίστωσα ότι πολλές έννοιες της λέξεως «Ασφάλεια» έχουν χρήση μόνον στον ενικό και ποτέ στον πληθυντικό, όπως π.χ είναι η ασφάλεια του όπλου, θύρας (πόρτας), ηλεκτρικού κ.λπ αλλά και η ασφάλεια της χώρας ή το τμήμα Ασφάλειας της Αστυνομίας ή το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ ή η ασφάλεια δανείου, πληροφοριακού συστήματος, η ασφάλεια του λόγου και πολλές άλλες που δεν είδα και δεν γνωρίζω αν και πως διδάσκονται από «παντογνώστες σε παντογνώστες», όπως πιστεύουμε ότι είμαστε όλοι οι γενικώς πολυλογούντες και κοινώς αερολογούντες, λόγω άγνοιας στοιχειωδών εννοιών των λέξεων που χρησιμοποιούμε, ίσως όμως και λόγω εκλείψεως προ πολλού χρόνου των αρχικών εννοιών τους.

Σχετικά με την χρήση και εφαρμογή του ίδιου αυτού ρήματος «ασφαλίζω» μόνον στην πολυπνευματική αρχαία Ελλάδα, θα κάνω εδώ μία ενδιαφέρουσα επισήμανση, που την εντόπισα ως καλώς ενταφιασμένη και ασφαλιστικώς αγνοημένη, παρά το γεγονός ότι αυτή ρυθμίζει το ασφαλές ή το σφάλμα της κάθε πράξεως.

Οι αρχαίοι λοιπόν συγγραφείς «αλληλοσφάχθηκαν» μεταξύ τους για την σωστή χρήση και εφαρμογή του ίδιου αυτού ρήματος «ασφαλίζω», όπως μπορείτε να το διαπιστώσετε άμεσα από οποιοδήποτε καλό λεξικό της αρχαιοελληνικής γλώσσας. Υπήρξε μάλιστα μέγας πνευματικός πόλεμος μεταξύ τους, άγνωστης εποχής και διάρκειας, με το ένα «στρατόπεδο» να ισχυρίζεται ότι οι λέξεις «*ασφάλεια και ασφαλές είναι Ελληνικά*» και ότι η χρήση από το άλλο «στρατόπεδο» στην μεσοπαθητική φωνή, όπως το «*ασφαλίζεσθαι*», είναι βάρβαρη!!

Ίσως εξ αυτού του πολέμου επικράτησαν στους Αττικούς τα περιφραστικά «*ποιώ τι ασφαλές*», «*καθίστημι ασφαλές*», «*ασφάλειαν παρέχω, δίδωμι*» κ.λπ.

Αδιαμφισβήτητο και αδιάψευστο πάντως γεγονός είναι ότι στην αρχαία Ελλάδα ασχολήθηκαν οι πνευματικοί της λόγιοι και συγγραφείς, σε βάθος και πλάτος, με τις έννοιες και εφαρμογές του «ασφαλίζω» και «ασφαλίζομαι», πάντοτε υπό την έννοια αποκλεισμού του «σφάλω» ή και του...«σφάλλομαι»(!) αν αυτό δεν είναι «βάρβαρο» κατά το γνωστό «μέα κούλπα» που υποκρύπτει το σύνηθες «μέα κόλπα» στις νεότερες εποχές μας.

Πολλά χρόνια αργότερα και άγνωστο πόσα, αλλά συγκεκριμένα μετά την κατάκτηση της Κωνσταντινουπόλεως του Βυζαντίου από τους Δυτικούς (βλέπε Ενετοκρατία-1204 μ.Χ), ο τότε λόγιος Νικήτας Χωνιάτης-Ακομινάτος καταφεύγει στην, βορειοδυτική της Μικράς Ασίας, «Αυτοκρατορία της Νίκαιας», όπου συγγράφει βιβλία με γνωστότερο την «Ιστορία» του (εκδόσεις WEBER, Βόννη 1835) και με πρωτοεμφάνιση και χρήση της νέας ελληνικής λέξεως ως «**Ασφάλιση**», πριν ακόμη υλοποιηθούν οι πολύ αργότερα νεότερες μορφές των γνωστών μας Ασφαλίσεων.

Επομένως και αποδεδειγμένα υπήρξε και «μεσο-ελληνική» έννοια και ορολογία της Ασφάλισης πολλούς αιώνες πριν μας πουλήσουν οι ίδιοι πάντα Δυτικοί ιδέες και έννοιες για τις Ασφαλίσεις.

Βεβαιωθείτε, παρακαλώ, ότι πριν από τα σημερινά μεταλλαγμένα προϊόντα, μάς πούλησαν -και συνεχίζουν- πολύ περισσότερα μεταλλαγμένα αρχαιοελληνικά πνευματικά μας ως δήθεν δικά τους. Και ακόμη τα πληρώνουμε, δια των τοκογλυφικών και υποδουλωτικών δανείων μας εξ αυτών, μετά μεγίστης ξενολαγνείας μας.

Πώς και γιατί όμως αυτός ο λόγιος και συγγραφέας επεξέτεινε την μέχρι τότε έννοια των πολλών και διαφορετικών χρήσεων της «Ασφάλειας» σε «Ασφάλιση» και τι ήθελε να αποδώσει δια της νέας λέξεως ή ορολογίας, με δεδομένο ότι στην εποχή του (πέθανε το έτος 1210 μ.Χ) δεν υπήρχε Ασφάλιση με την νεότερη και σημερινή της έννοια;

Δεν είδα κάποια γραφή και ούτε άκουσα ποτέ να δίδεται σχετική εξήγηση ή έστω ένδειξη απλής γνώσης αυτών. Κατ' ανάγκη θα επιχειρήσω να καλύψω το μεγάλο κενό αυτό, που δεν θεωρώ τυχαίο, με την αποκάλυψή μου περί «πνευματικού πολέμου αρχαίων Συγγραφέων» για τις ορθές ή μη χρήσεις των εννοιών του ρήματος «ασφαλίζω» και των παραγώγων του, που και σήμερα μπερδεύουν και ταλαιπωρούν «ειδικούς και γνώστες», μέχρι αδιδακτους και ανύποπτους. Αιτίες και λόγοι που δημιουργούν, στην συνεχώς καταλεηλατούμενη και καταξευτελιζόμενη δύστυχη χώρα μας, όχι μόνον «κωφούς», αλλά το πολύ χειρότερο και βλαπτικότερο, ασυνείδητους «αντιγραφείς των αντιγραφών μας» και «αναμεταδότες» παραποιημένων αρχαιοελληνικών ιδεών ως δήθεν «ιδέες και εφευρέσεις» αλλοδαπών, κοινών μεταπρατών και εμπόρων, χωρίς να το γνωρίζουν οι νεότεροι εξ αυτών αλλά και ημών.

Αν λοιπόν ανατρέξουμε στην αλάνθαστη ελληνική γραμματική, την μη σφάλουσα αρχαία εννοώ και όχι την «μεταποιημένη σφαλερή» νεότερη, θα βρούμε, ότι όταν ένα ρήμα τελειώνει σε **ωμέγα (ω)**, τότε αυτό είναι στην «ενεργητική φωνή», ενώ όταν ένα ρήμα τελειώνει στο πρώτο πρόσωπο του ενεστώτα σε «**-μαι**», τότε αυτό είναι στην «μεσοπαθητική φωνή».

Αν όμως τα ίδια ρήματα τα δούμε από την πλευρά της έννοιά τους και δηλαδή αυτό που «λέγουν» ή «περιγράφουν» ή «εννοούν» (οι ξένες γλώσσες και ειδικά αυτές που αντέγραψαν αλλοιωμένα και ακατανόητα την Ελληνική, όπως είναι η Λατινική και όλες οι Λατινογενείς, δεν «λέγουν» τίποτε από μόνες τους και είναι προσυμφωνημένη η έννοιά τους) τότε έχουμε και την **διάθεση** του ρήματος, όπου κρύβεται και **το μεγάλο μυστικό της γνώσης και κατανόησής του**.

Προσοχή: Δεν είναι «ψιλά γράμματα» αυτά! Είναι η ουσία του τρόπου και μεθόδου προδοσίας της Χώρας και του Έθνους μας, όπως και περί αυτών θα βεβαιωθούμε ευθύς αμέσως από τις επόμενες αποκαλύψεις μου.

Ανάλογα λοιπόν με την από τον καθένα μας καθοριζόμενη **διάθεση** στο ρήμα «ασφαλίζω», το προσδιορίζουμε και ως προς το αντικείμενό του (π.χ ασφαλίζω το όπλο) οπότε παραμένει στην ενεργητική φωνή, αφού καταλήγει σε ωμέγα (ω), **άγνωστο γράμμα και γνώση όμως στις ξένες γλώσσες γενικά!!**

Κατά συνέπεια μόνον γνώστες της ελληνικής γραμματικής **μπορούν να κατανοήσουν την Ασφάλιση** ως παράγωγη λέξη του ρήματος «ασφαλίζω»!! Θα εξηγήσω και την «φτώχεια» των ξένων γλωσσών.

Στην καθημερινή πράξη αυτό σημαίνει ότι, είχαμε και έχουμε, μοναδικά και αποκλειστικά, αξιοποιήσιμη «φλέβα χρυσού» που είναι ο νοητικός, πνευματικός και γλωσσικός μας πλούτος. Αυτόν τον πλούτον δεν είχαν, δεν έχουν και δεν θα αποκτήσουν ποτέ οι ξένοι αν δεν γνωρίζουν και δεν χρησιμοποιούν την αρχαιοελληνική γλώσσα και την γραμματική της.

Και για να πεισθεί και ο πλέον άπιστος και κακόβουλος περί της Αληθείας όσων προανέφερα, ιδού τι λέγει και τι ορίζει η πάνσοφη αυτή ελληνική γραμματική, για την έννοια και τον σκοπό της πράξεως του «ασφαλίζω» (ορθά ασφαλίζειν):

Όταν δίνουμε **διάθεση** στο ίδιο ρήμα ώστε **τα αποτελέσματα, τής δι' αυτού ενέργειας, να επιστρέφουν σε αυτόν που κάνει την συγκεκριμένη ενέργεια** (π.χ ασφαλίζω τον εαυτό μου) τότε το ρήμα είναι στην μεσοπαθητική φωνή και άρα θα πρέπει να προφέρεται και να γράφεται ως «**ασφαλίζομαι**»!

Άμεσα πρακτικό και χρήσιμο για όλους μας είναι η καθοδήγηση, δια της ελληνικής γραμματικής, στον «πλούτο» και στην «φλέβα χρυσού», που είναι η **«επιστροφή των αποτελεσμάτων της ενέργειας για την Ασφάλιση σε αυτόν που την κάνει»** και επομένως αυτή είναι η αρχική, αυθεντική, ασφαλής και αποκλειστικά αρχαιοελληνική Ιδέα των Ασφαλίσεων!

«Τσακωτούς» χειροπόδαρα τους έχουμε όλους και ενώπιον ακόμη και κάθε Διεθνούς Δικαστηρίου, επειδή η καθαρά γραμματική έννοια, όπως π.χ το πλύνω τον εαυτό μου ή πλύνομαι, φιλολογική και όχι οικονομική αξία έχει.

Αυτό το πολύ πρακτικό και απλό δεν μπόρεσε να το επιβάλλει κανένα πρακτικό μυαλό, πλην του Φιλίππου και του γιου του Αλεξάνδρου, στους εκ φύσεως και πνεύματος «φιλόλογους» Έλληνες, με τα γνωστά αποτελέσματα της μόνιμης λογομαχίας και ποτέ της ομονοίας και δημιουργικής εργασίας, που αυτή φέρει την σταθερή και μόνιμη οικονομία.

Μείναμε δηλαδή στον αιώνιο φιλολογικο-πνευματικό πόλεμο τού αν είναι ελληνικό το «ασφαλίζω» και βάρβαρο το «ασφαλίζομαι» και χάσαμε και το ένα και το άλλο για την Πατρίδα, το Κράτος και τους εαυτούς μας.

Αδιάψευστος Μάρτυρας και αυτών είναι ο αδιδακτος «πνευματικός πόλεμος», που προφανώς θέλησε να τον «κλείσει» ο Ν.Χωνιάτης-Ακομινάτος με την λέξη «Ασφάλιση», αντί των ευρύτερων εννοιών «Ασφάλεια», με την προσδιοριστική (διάθεση) έννοια της επιστροφής των αποτελεσμάτων εκ της ενέργειας **σε αυτόν που την διενεργεί και κανέναν άλλον!**

Γνωρίζετε, μήπως, κάποιον που όταν ενεργεί για την ασφάλισή του γενικά, το πράττει για να περιέλθουν τα αποτελέσματα της πράξεώς του σε...άλλους;

Και δηλαδή να διπλοασφαλίζει π.χ πόρτες και παράθυρα για να μην τον κλέψουν, **με τον «κλέφτη» όμως μέσα**, επίσημα και φανερά, μέχρι δια νόμων και διαταγμάτων, υποχρεωτικά και για την...προστασία του;

Άρα πως μπορεί να είναι και να λέγεται Ασφάλιση η πράξη όταν τα αποτελέσματα αυτής μερικώς ή ολικώς καταλήγουν τελικά σε «πολλούς και διάφορους» και οι οποίοι ως παντελώς άσχετοι και ξένοι με την έννοια και τον σκοπό του «ασφαλίζω», ρυθμίζουν ιδιοτελώς και την διάθεση και το τελικό αποτέλεσμα, δια μετατροπής της ασφαλούς πράξεως σε ανασφαλή;

Πρακτικότερες αποδείξεις και περί αυτών των «μεταλλαγών» υπάρχουν σε οποιοδήποτε καλό λεξικό της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας και όπου, πριν από το ρήμα «ασφαλίζω», θα βρείτε την καλώς -και αποτελεσματικά πολυεμπορικώς- ενταφιασμένη αρχαιοελληνική λέξη (επίθετο) **«Ασφάλειος ή Ασφάλιος»**, που αποδίδονταν στον θεό των Υδάτων και της Θάλασσας Ποσειδώνα, με την γνωστή τριάινά του, επειδή «προστάτευε και φύλαγε εν ασφαλεία» ανθρώπους και πράγματα. Ήταν, ας πούμε, ο τότε προστάτης και...«Ασφαλιστής»! Κατά τις τότε αντιλήψεις βέβαια.

Ναυτικοί και παραλιακοί λαοί τον θεωρούσαν ως «Ασφαλή και Σίγουρο»!

Αυτή η τελευταία λέξη και ιδιότητα του σίγουρου στην **Ενετική γλώσσα** αποδίδονταν ως «σιγκούρο» και γενικά στην Λατινική ως «σεκούρα» και παρόμοια ή παρεμφερή.

Και δείτε τώρα πως ο, «Ασφάλειος», «Εδραίος», «Ασφαλής και Σίγουρος», θεός Ποσειδώνας, έγινε εμπορική Επιχείρηση και Παγκόσμιος θεσμός της αρχαιοελληνικής «Ασφάλειας» ή «Σεκιούριτι» λατινογενώς, αλλά και της «Ασφάλισης» ως «Ασσούρανς», «Ινσούρανς», «Φερσίχερουνγκ», «Σικόρτα» κ.λπ, όλα με βάση και έννοια την σιγουριά, όχι όμως και του «μη σφάλλιν» και δηλαδή του «άσφαλτου», αρχαιοελληνικά και νεοελληνικά.

Για να «δέσω» όλα τα παραπάνω, ώστε να μην αποδοθούν στο «τυχαίο» από εύκολους ερμηνευτές της ιστοπεδώσεως, αναφέρω ότι κάτω από την «πνιγμένη» αρχαιοελληνική λέξη «Ασφάλειος» υπάρχει στα λεξικά της αρχαιοελληνικής γλώσσας και μία άλλη σημαντικότερη αρχαιοελληνική λέξη, επίσης πονηρότατα «πνιγμένη», που είναι η λέξη **«Ασφαλίων»**.

Αν δείτε την ερμηνεία της θα πληροφορηθείτε ότι ήταν ένα ασφαλές κουτί ή δοχείο όπου φύλαγαν τότε κάθε πολύτιμο αντικείμενο και άρα ήταν ο πρόδρομος των σημερινών χρηματοκιβωτίων και θυρίδων Τραπεζών.

Συνεπώς φαίνεται ότι έγινε και συνεχίζεται άγριο εμπόριο και εκμετάλλευση αρχαιοελληνικών Ιδεών και Συστημάτων, ιδιαίτερα σε ιδέες και Μεθόδους των σημερινών –δήθεν μη αρχαιοελληνικών- Ασφαλίσεων!

Μόνον η **μη επιστροφή** των αποτελεσμάτων της ενέργειας σε αυτόν που την διενεργεί είναι συνεχώς νέα και εφευρηματική, ανάλογα βέβαια και με την γνώση μας για τα αρχαιοελληνικά πράγματα.

Απόδειξη και αυτών είναι ότι την αποτυχημένη νεότερη «Κοινωνική Ασφάλιση» την ασκούσαν άριστα και ασφαλέστατα οι αρχαίοι Έλληνες με τον πανελλήνιο, αν όχι παγκόσμιο, τότε **«Θεσμό της Εγγύης»** (ίδε αναλυτικό άρθρο μου στο Διαδίκτυο).

Παράλληλα με τον αισχρότατα καλοθαμμένο αρχαιοελληνικό «Θεσμό της Εγγύης», σε πόλεις-κράτη της Ελληνικής αρχαιότητας, λειτουργούσε ως κάποιος μορφής «πρόγονος» του Θεσμού των σημερινών Κοινωνικών Ασφαλίσεων, όπως τον περιγράφει ο Αριστοφάνης στο έργο του «Ειρήνη», με τον «ήρωά» του Τρυγαίο να πετάει επικίνδυνα, προς τον ουρανό και στους τότε θεούς, πάνω σε ιπτάμενο σκαθάρι (πρόβλεψη και ιδέα των τωρινών πυραύλων και δορυφόρων) και αυτοπαρηγορούμενος να λέγει περίπου τα εξής: *«αν πέσω και πεθάνω πέντε τάλαντα θα αποζημιώσει την οικογένειά μου η πόλις των Χίων»!!*

Λειτουργούσε, δηλαδή, πριν περίπου 2500 χρόνια, Κοινωνική Ασφάλιση στην σημερινή Χίο των Ελλήνων;

Δεν είδα και δεν άκουσα ποτέ και από κανένα «μεταδότη γνώσεων» τι ακριβώς δίδαξε ο Αριστοφάνης, παρά το γεγονός ότι και σήμερα, διεθνώς μάλιστα, διδάσκεται το ίδιο Έργο.

Ούτε είδα, όμως, ποτέ και κανέναν, να αναλύει και να επεξηγεί την **Ιδέα και Βάση** των μετεξελιχθέντων Ασφαλίσεων, που έγραψε και δίδαξε ο παγκοσμίως θαυμαζόμενος Αριστοτέλης ως **Μέθοδο στην λήψη και στην δόση των Ιδιωτικών Συναλλαγών** και στις διαστάσεις της θεϊκής λέξεως **«πρέπει»**, που αναλύει κατανοητά απ' όλους, στο έργο του «Ηθικά Νικομάχεια». Ποιοι και γιατί επιβάλλουν «λήθη και σιωπή» είναι αυτονόητο.

Εξηγώ και εδώ την ένοχη σιωπή αυτή, ώστε –κάποτε και επιτέλους- να γίνουν «τσακωτοί» όλοι οι ένοχοι, όλων των εποχών.

Αυτήν την «Μέθοδο» του Αριστοτέλη υλοποίησαν το έτος 324 π.Χ οι Μαθητές του Μακεδόνες και Κυρίαρχοι του τότε γνωστού κόσμου, υπό τον Μέγα Αλέξανδρο, ιδρύσαντες στην Βαβυλώνα **την πρώτη στην Ιστορία του κόσμου ασφαλιστική Επιχείρηση**, που μόνον την επωνυμία της δεν μας δίνει ο Ξενοφών στον «Οικονομικό» του αλλά και ο παγκοσμίως βραβευμένος Κερκυραίος Καθηγητής και Ακαδημαϊκός Ανδρέας Μ.Ανδρεάδης στο δίτομο και πολυβραβευμένο έργο του *«Ιστορία της Ελληνικής Δημόσιας Οικονομίας»* και υπότιτλο πρώτου τόμου *«Από των Ομηρικών μέχρι των Ελληνομακεδονικών χρόνων»* και στον δεύτερο τόμο *«Από των Ελληνομακεδονικών μέχρι των Βυζαντινών χρόνων»*, όπου αναλύει και σχολιάζει τις περιγραφές και αποκαλύψεις του Ξενοφώντα στον «Οικονομικό», αναφερόμενος ρητά σε «πρόγονο» των σημερινών Ασφαλίσεων που ίδρυσαν και λειτούργησαν οι τότε παντοκράτορες Μακεδόνες και συγκεκριμένα δια του τότε αρμοδίου επί των οικονομικών της αχανούς Ελληνομακεδονικής Αυτοκρατορίας Αντιμένη, με επιλογή και εντολή του Μ.Αλεξάνδρου.

Υπογράμμισα παραπάνω τις Ιστορικές χρονικές περιόδους και ιδιαίτερα την αναφορά σε **«Ελληνομακεδονικούς χρόνους»** για να τονίσω την διεθνώς δεδομένη κατασυντριβή των κοινών Απατεώνων, που τώρα δήθεν «αγνοούν», όπως ακριβώς και την αρχική έννοια των Ασφαλίσεων και την πρώτη στον κόσμο ιδρυθείσα Ελληνο-Μακεδονική, Ασφαλιστική Επιχείρηση, ενώ «ηχούν» παγκοσμίως τα βραβεία, έπαινοι και διθύραμβοι που απονεμήθηκαν στο ίδιο δίτομο Έργο και τον πολυβραβευμένο Συγγραφέα του Ανδρεάδη, πρώτα από τις Ακαδημίες Αγγλίας, Γαλλίας και ΗΠΑ. Αιδώς, λοιπόν, Αργείοι!

Κατά συνέπεια πράγματι χειροπόδαρα «τσακωτοί» είναι και έτσι πρέπει να παραμένουν στην συνείδηση όλων μας, αφού αποδεδειγμένα δεν υπηρετούν την Γνώση και την Αλήθεια αλλά τα συμφέροντα των εκάστοτε ισχυρών, *«στις αυλές των οποίων σιτίζονται»*, όπως εύστοχα έχουν χαρακτηριστεί, ίσως προς επιβεβαίωση του αλάνθαστου ρητού ότι *«το ψάρι βρωμά από το κεφάλι»*.

Συμπερασματικά, πρακτικά και ωφέλιμα:

Την Μέθοδο για την ασφαλή και αλάνθαστη επιτυχία την δίδαξε ο Αριστοτέλης για την δόση και λήψη στις ιδιωτικές συναλλαγές, με οδηγό και καθοδηγητή μόνον την έννοια του **«πρέπει»**. Αυτήν την βαθύτατα θεϊκή έννοια της πανάρχαιης ελληνικής λέξης υλοποιούν σήμερα μόνον οι απλοί Έλληνες **ως βαθύτατα Άνθρωποι** και από το **δύστυχο υστέρημά τους!** Με αυτό το «πρέπει» επέζησαν και άντεξαν την αγριότητα και αδικία αμέτρητων κατακτητών τους. Αυτό είναι και το Μεγαλείο της ψυχής του αγνού, απλού και έντιμου Έλληνα, που δεν αλλοιώνεται διαχρονικά και ούτε υποδουλώνεται ποτέ.

Κλείνω το παρόν άρθρο μου με μία ακόμη, ουσσιωδέστατη και καταλυτικότατη αποκάλυψή μου, που βρήκα πρόσφατα σε παλαιό και πληρέστατο βιβλίο, για τον Μ.Αλέξανδρο με τίτλο «ΕΝΑΣ», του Μακεδόνα Καθηγητή και πρώτου Πρύτανη της κάποτε Βιομηχανικής Σχολής Πειραιώς, Ιωάννη Χολέβα.

Αυτή η πρώτη στον κόσμο Δημόσια Ασφαλιστική Επιχείρηση της Αυτοκρατορικής Μακεδονικής Ελλάδας κάλυψε με τα έσοδά της όλα τα δημόσια έξοδα και έργα κοινής ωφέλειας των πολιτών κατά το πρώτο και μοναδικό έτος λειτουργίας της (324 π.Χ-323 π.Χ) και άφησε **50.000 τάλαντα περίσσευμα στο Κρατικό Ταμείο!!**

Τι είναι, λοιπόν, η Ασφάλιση σήμερα και στην Πράξη; Ποιοι πρέπει να δώσουν την πρέπουσα απάντηση;

Αυτοί που την υπηρετούν και δεν την επιβάλλουν ή μήπως αυτοί που την πληρώνουν;

Μελάς ΓΙΑΝΝΙΩΤΗΣ